

Elisei, omul lui Dumnezeu

VII. Untdelemnul și văduva

(2 Împărați 4.1-7)

Același Dumnezeu, care „socotește numărul stelelor și le dă nume la toate”, este Dumnezeul care „vindecă pe cei cu inima zdrobită”. Stelele sunt prea sus și necazurile unei inimi zdrobite sunt prea adânci, ca să le putem ajunge; dar Dumnezeu, care poate număra miriadele de stele ale cerului Se poate coborî ca să vindece o inimă zdrobită aici pe pământ (Psalm 147.3,4). Harul lui Dumnezeu, care a salvat împărații și oștirile lor de la nimicire este în stare să satisfacă și nevoile unei văduve singuratice. Și Elisei, slujitorul acestui har, este pregătit să ajute pe această văduvă la fel cum înainte a fost un slujitor de bună voie al împăraților. Dacă el salvează pe mai marii pământului din greutățile lor, atunci el va salva și pe cei săraci din strâmtorările lor.

Văduva unuia din fiii profeților temător de Dumnezeu este amenințată să piardă pe cei doi fii ai ei, deoarece cerințele creditorului ei trebuie îndeplinite. Că văduva unui profet a putut ajunge într-o astfel de situație de constrângere aruncă desigur o lumină serioasă asupra stării joase a poporului.

Însă femeia are credință, ca să se folosească de harul oferit prin Elisei. Ea aduce cazul ei înaintea profetului. El o întreabă: „Ce să fac pentru tine? Spune-mi ce ai în casă?” Acum devine vizibil nu numai că ea era în mare nevoie, ci și că mijloacele ei proprii erau total insuficiente să rezolve această nevoie mare.

Aceasta este fără îndoială în concordanță cu felul de a lucra al Domnului; căci în zilele Lui (când ucenicii I-au povestit despre starea de nevoie a poporului) El, înainte să arate harul Său, revelează incapacitatea lor totală de a ajuta, prin aceea că El îi întreabă: „Câte pâini aveți?” Întrebarea Domnului aduce la lumină că ei aveau numai cinci pâini și doi pești. Dar ce erau acestea pentru așa de mulți oameni? La fel și întrebarea lui Elisei scoate la lumină, că femeia nu avea nimic în casă, decât numai „un singur vas cu untdelemn”. Cum poate acest vas s-o salveze de la cerințele creditorului ei?

Astfel de întrebări din partea Domnului sau a slujitorului pregătesc drumul pentru desfășurarea harului lui Dumnezeu. Domnul a luat cele cinci pâini și cei doi pești, a privit spre cer și le-a binecuvântat. După ce în felul acesta puținul ucenicilor a fost pus în contact cu plinătatea cerului, este mai mult decât necesar pentru nevoile mulțimii de popor. La fel este și cu vasul cu untdelemn al văduvei: adus în contact cu puterea lui Dumnezeu în har, el este mai mult decât necesar în situația de nevoie.

Elisei însă folosește vasul cu untdelemn în același fel cum Domnul a folosit pâinile și peștii. În ambele cazuri sunt mijloacele lui Dumnezeu și ele sunt recunoscute ca atare. Un frate scrie în privința aceasta: „Dumnezeu nu permite ca noi să ajungem în situații care nu ar putea aduce dovezi ale îndurării Sale purtătoare de grijă. Mijloacele pot fi sărăcicioase și puține, însă

credița le folosește, și, în timp ce încurajează sufletul în Dumnezeu, ea declară: „Domnul este Ajutorul meu”, nu în afara îndurărilor Sale, ci prin ele.” Dumnezeu a înzestrat pe văduva însăși cu mijloacele necesare biruirii nevoilor ei, cu toate că ei a trebuit să i se arate cum să folosească aceste mijloace în dependență de Dumnezeu. Vecinii pot contribui la situația de nevoie numai ca ea să poată folosi mijloacele care îi stau la dispoziție. Când ea a venit la vecini cu rugămintea să-i împrumute vasele goale, în aceasta era mărturia că ea, care era cunoscută ca fiind în împrejurări grele, avea ceva de pus în ele. Fără îndoială știau toți de sărăcia ei și se considera o nebunie din partea ei să împrumute vase goale. Ea trebuia numai să spună cu îndrăzneală: „Domnul este Ajutorul meu”. La folosirea mijloacelor ea trebuie să închidă ușa înaintea tuturor influențelor din afară și în felul acesta să exprime dependența ei de Dumnezeu. Când harul lui Dumnezeu intră în acțiune, ca să rezolve nevoia ei, Dumnezeu nu trece cu vederea darul care îi stă la dispoziție, oricât de mic ar fi el. Prin faptul că ea folosește puținul ei în dependență de Dumnezeu, ea constată că acesta crește, cu rezultatul, că datoriile ei sunt plătite și are mijloace pentru întreținerea vieții ei. Așa acționează harul lui Dumnezeu, și acesta este drumul pe care harul îl alege, ca să rezolve nevoile noastre. La fel a fost și la mulțimea poporului din timpul Domnului: nevoile lor au fost deplin satisfăcute, însă harul lui Dumnezeu era mai mare decât nevoile lor. Când toți au fost săturați, s-au adunat douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri.

Nu conține această întâmplare minunată și o învățătură spirituală pentru credincioși? Aici era cineva, care dorea o binecuvântare de la Dumnezeu și cu toate acestea nu avea nimic mai mult în casă decât un vas cu untdelemn. Însă acest vas conținea mijlocul pus la dispoziție de Dumnezeu, care a permis să se rezolve toată nevoia ei și s-o păstreze pe femeie în viață. Dumnezeu însă, pentru a putea folosi untdelemnul, are nevoie de vase goale. Era misiunea văduvei să procure vase goale; Dumnezeu vrea să le umple. Nu era nici o lipsă în rezerva de untdelemn. Lipsa era de partea femeii. Untdelemnul s-a oprit, deoarece nu mai era nici un vas.

La fel este și astăzi cu credinciosul, care dorește să aibă împlinite toate nevoile lui spirituale și să intre în plinătatea vieții. El are puterea pentru această viață în darul Duhului Sfânt, despre care untdelemnul în Scriptură este permanent un simbol. Îndemnul este: „Fiți umpluți de Duhul”. Însă Dumnezeu are nevoie de vase goale, ca să le poată umple cu Duhul Său. Deseori noi tolerăm la noi carnea nejudată. Inima este umplută cu așa multe lucruri, care nu sunt Hristos. Lumea este tolerată în măsuri diferite și carnea în diferite forme, și astfel este puțin loc pentru untdelemn. Noi trebuie să închidem ușa înaintea lumii și cărnii, pentru ca Duhul, pe care Îl posedăm, să poată umple inima și astfel noi să umblăm în Duhul și, dăruiri cu lucrurile Duhului, să găsim prin ele viață și pace, „pentru că gândirea cărnii este moarte; iar gândirea Duhului, viață și pace” (Romani 8.6).

Ce avem de făcut,
Ca să ne binecuvânteze Dumnezeu?
Adu-I inima ta ca un vas gol
Și El o va umple cu binecuvântarea Sa.

Aplicarea acestei întâmplări nu este limitată numai la unii. Adunarea, văduvită prin lipsa lui Hristos, eșuează deseori în responsabilitatea ei. Însă Duhul Sfânt rămâne, și dacă noi recunoaștem prezența Sa și ne supunem lucrării Lui, vom fi făcuți capabili să rezolvăm cerințele și din restul să trăim pe baza lucrării lui Dumnezeu. Întreaga plinătate a Dumnezeirii, așa cum o vedem în Hristos glorificat, ne stă la dispoziție.

VIII. Sunamita

(2 Împărați 4.8-37)

Întâmplarea frumoasă cu sunamita a avut loc într-un timp întunecat al istoriei lui Israel. Împăratul lui Israel „a făcut ce este rău în ochii Domnului”. Poporul încă se închina idolilor așezați de Ieroboam. Israel în decăderea lui morală mergea în întâmpinarea judecății.

Cu toată starea joasă a acestui popor, care mărturisea că este poporul lui Dumnezeu, putem vedea că Dumnezeu acționează în harul Său neîngrădit prin robul Său Elisei, prin aceea că scoate la lumină o rămășiță, pe care Dumnezeu a păstrat-o pentru Sine și despre care sunamita este un exemplu grăitor. Istoria ei este o încurajare pentru credincioșii care descoperă că ei trăiesc în timpuri și mai întunecate. Pretutindeni sistemele stricate ale creștinătății încearcă să se unească într-o mare comuniune lumească în care s-a pierdut orice adevăr vital al creștinismului; dar toate acestea se vor sfârși numai într-o asociere a unei mulțimi moarte, pe care Hristos o va vărsa din gura Lui. Însă cât de bine este să se știe că într-un astfel de timp Dumnezeu acționează în har neîngrădit și totdeauna are încă pe aleșii Săi, care sunt puțin cunoscuți de lume, dar sunt bine cunoscuți și recunoscuți de Dumnezeu. Așa cum era în zilele lui Elisei și ale lui Maleahi, așa a fost în toate timpurile întunecate, și la fel este și în acest timp cel mai întunecat al tuturor timpurilor – ultimele zile ale creștinătății.

În astfel de zile Dumnezeu ia seama și aude pe cei care se tem de Numele Său și discută unii cu alții; și El scrie o carte de aducere aminte de cei care se tem de Domnul și iau aminte la Numele Lui. Pentru că este așa, Dumnezeu a lăsat să se scrie spre lauda Sa și pentru încurajarea noastră însușirile frumoase ale caracterului sunamitei, care mărturisesc realitatea credinței ei și o caracterizează ca o aleasă a lui Dumnezeu.

Ea apare înaintea noastră ca o femeie deosebită din Sunam – o femeie bogată și cu vază. Cu toate acestea nu s-a rușinat să stăruiască de un țăran simplu să intre în casa ei și să mănânce la ea. Ea nu a uitat să găzduiască pe străini. Credința ei în Dumnezeu s-a dovedit în ospitalitatea față de slujitorul lui Dumnezeu, și ea a primit răsplata.

În afară de aceasta ea avea pricepere spirituală. Ea poate spune soțului ei despre Elisei: „Știu că omul acesta este un om sfânt al lui Dumnezeu”. Realmente, cât este de frumos că la Elisei s-a văzut un caracter care în ochii altora l-a dovedit a fi un „om sfânt al lui Dumnezeu”! Este de asemenea frumos, că această femeie din Sunem a prețuit un astfel de caracter. Noi vom face bine să năzuim după ambele – după o viață de caracter, care este trăită așa fel că toți oamenii pot vedea că noi suntem ucenicii lui Hristos, și după o prețuire profundă a unei astfel

de vieți, când ea se arată în alții. Nu caracterizează aceasta credința aleșilor lui Dumnezeu? Astfel noi putem spune: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine Îl iubește pe Cel care a născut Îl iubește și pe Cel născut din El” (1 Ioan 5.1).

Pe lângă aceasta credința ei o conduce la slujire practică. Nu era treaba ei ca femeie să apară public în slujire; însă ea a făcut ce putea face. Ea a folosit mijloacele ei, ca să slujească unui om pe care Dumnezeu îl folosea public. Și în afară de aceasta a făcut-o într-un fel care arată că ea avea adevărate simțăminte spirituale. Ea avea un simț pentru ceea ce era potrivit pentru un profet care mărturisea împotriva răutății oamenilor și pentru harul lui Dumnezeu. De aceea ea îngrijește pentru profet nu cu o dotare pompoasă, potrivit mijloacelor pe care le oferea bogăția ei, așa cum ar fi fost posibil pentru o femeie așa de bogată. Ea pune la dispoziție numai ceea ce era potrivit gustului simplu și nevoilor unui „om sfânt al lui Dumnezeu”. „O cameră mică de sus zidită” cu mobilă simplă (un pat, o masă, un scaun și o lampă), gândea ea că ar fi în concordanță cu felul de gândire al unui om care era despărțit de lume și căile ei și care stătea în legătură cu cerul.

În felul acesta ea întâmpină nevoile profetului; însă ea face aceasta fără lăudăroșenie. Ea îl tratează corespunzător nevoilor și gustului lui și fără vreun gând să se înalțe în ochii oaspetelui ei prin prezentarea bogăției ei. În „camera mică de sus zidită” nu era nimic care să satisfacă pofta ochilor, pofta cărnii și lăudăroșia vieții; dar erau prezente toate cele necesare să satisfacă nevoile unui străin ceresc.

Profetul știe să prețuiască simțămintele alese ale acestei femei pentru ceea ce se potrivește lui, precum și purtarea ei de grijă pentru nevoile lui; el primește cu mulțumire amabilitatea ei. Însă el dorește să-i arate că el primește bunătatea ei nu fără să o aprecieze și vrea s-o răsplătească în vreun fel. El a fost tocmai unealta pentru salvarea împăraților, a mai marilor și oștirilor lor și fără îndoială în timpul acesta ar fi putut primi servicii mari din partea celor aflați în poziții înalte. Ar fi dorit această femeie mărinimoasă, ca Elisei să spună un cuvânt în favoarea ei la împărat sau la căpetenia oștirii? Răspunsul ei este foarte frumos și dovedește din nou că ea este umplută cu Duhul aleșilor lui Dumnezeu. Ea spune: „Eu locuiesc în mijlocul poporului meu.” Pentru ea este suficient să stea în afara cercurilor înalte ale unei lumi stricate, și nu dorește după onorurile și serviciile acestora. Ea voia cu plăcere să meargă cu poporul ei pe drumul lor în toată singurătatea și era mulțumită să fie necunoscută celor mari ai pământului. Dacă aparținem oștirii cerești privilegiate, pe care Domnul îi recunoaște ca fiind „ai Săi”, atunci suntem fericiți să prețuim când ocupăm un loc în afara lumii acesteia, fără să ne temem de dezaprobarea ei și fără să căutăm favoare din partea ei și din toată inima noastră să ne facem una cu aceea ceată denumită ca fiind „ai noștri” (Ioan 13.1; Faptele Apostolilor 4.23).

Elisei are însă și alte izvoare de ajutor, din care el poate scoate, decât numai împărații și mai marii lumii acesteia. El stă în legătură cu puteri mai înalte și curți cerești. El se poate folosi de puterea lui Dumnezeu, „care înviază morții”. Femeia nu vrea să respingă binecuvântarea din aceste izvoare cerești, cu toate că ceea ce Elisei îi prezintă momentan parte să depășească credința ei. La timpul potrivit însă ea învață (ca și soția lui Avraam în trecut și soția lui

Zaharia într-un timp viitor), că Dumnezeu poate aduce la viață morții și că El poate să facă ceea ce a promis. Și așa se petrece; la timpul potrivit ea îmbrățișează un fiu.

Mai este și o altă lecție, mai adâncă, pe care ea trebuie s-o învețe. Printr-o experiență, care este un exercițiu mare pentru carne, ea va descoperi că Dumnezeu, care dă viață, este și Dumnezeuul învierii. Nu a trebuit Avraam să învețe această lecție pe Muntele Moria? Nu trebuie și noi să învățăm că Dumnezeu este nu numai Dătătorul vieții, ci și Dumnezeuul învierii, care poate da viața înapoi, atunci când moartea și-a arătat puterea? Ca să învețe această lecție, Avraam a trebuit să pună pe Isaac pe altar pe Muntele Moria; și sunamita a trebuit să aibă parte de moartea fiului ei preaiubit. Și așa s-a petrecut, atunci când copilul s-a făcut mare, că el s-a îmbolnăvit pe câmp și a fost dus acasă la mama lui, ca să moară în brațele ei.

Această încercare dureroasă a adus la lumină în chip binecuvântat credința sunamitei. Cu liniște desăvârșită ea așează copilul mort pe patul omului lui Dumnezeu, a închis ușa după el și a ieșit. Nu spune nici un cuvânt soțului ei despre cele întâmplate, ci îl roagă simplu să-i dea un slujitor și una din măgărițe, ca să poată merge la omul lui Dumnezeu. Acela, care era unealta ca să dea viața, este cel căruia ea i se adresează în fața morții.

Soțul ei, care nu știe ce s-a petrecut, întreabă: „Pentru ce te duci astăzi la el? Nu este nici lună nouă, nici sabat.” Când el se gândește la omul lui Dumnezeu, atunci o face numai în legătură cu lunile noi și sabbate. Ca și mulți alții din timpul nostru, el se gândește la Dumnezeu numai în legătură cu o sărbătoare religioasă sau cu respectarea exterioară a unei zile. Legătura, pe care o are credința cu Dumnezeu, este o chestiune de viață și moarte. S-ar putea ca credința să nu fie în stare să argumenteze față de necredință sau să răspundă la întrebări, care rezultă exclusiv din rațiune; însă credința poate spune chiar și în momentele cele mai întunecate: „Fii pe pace!”. Astfel credința sunamitei, prin faptul că se ridică deasupra durerii inimii ei de mamă, cu toate că știe, că copilul mort zace în camera de sus a profetului, și cu toate întrebările necredinței poate spune: „Fii pe pace!”

După ce ea a primit slujitorul și măgărița, se grăbește spre omul lui Dumnezeu. Când Elisei o vede venind, trimite pe Ghehazi în întâmpinarea ei. La toate întrebările lui ea are numai un singur răspuns: „Este bine!” Ea nu vrea să-și reverse inima înaintea slujitorului profetului. Ea se grăbește spre omul lui Dumnezeu, se aruncă la picioarele lui și rostește câteva fraze scurte, care arată lui Elisei cauza necazului ei.

Elisei trimite imediat pe Ghehazi cu toiagul lui, ca să pună toiagul pe fața copilului. Însă prin aceasta mama nu se dă mulțumită; credința ei se agață de omul lui Dumnezeu. Credința ei nu s-a lăsat reținută de soțul ei și de vorbirea lui referitoare la lună nouă și sabbate, ca să nu meargă la omul lui Dumnezeu; și acum, când a ajuns la el, ea nu vrea să părăsească pe omul lui Dumnezeu din pricina lui Ghehazi și a toiagului. De aceea ea spune: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău, nu te voi lăsa.” Ea simte pe drept, că slujitorii și toiegele vor fi nefolositoare. Nimic altceva, decât numai puterea lui Dumnezeu, care este mijlocită prin acela care stă în legătură cu Dumnezeu, va aduce la viață copilul mort.

Simțământul ei spiritual este corect. Profetul merge cu ea, și pe drum îi întâmpină slujitorul cu mesajul, că toiagul nu a realizat nimic. – „Copilul nu s-a trezit.” Când profetul a ajuns în casă, găsește „copilul mort, întins pe patul său”. El a intrat în camera morții, „a închis ușa după ei amândoi și s-a rugat Domnului”. Era un moment solemn, în care profetul simțea dependența lui absolută de Dumnezeu; da, mai mult chiar: el simțea necesitatea adâncă să fie singur cu Dumnezeu. Soțul cu vorbirea lui despre luni noi și sabate, slujitorul cu toiagul lui și mama cu durerea ei, toate trebuiau să rămână afară. Obiceiurile religioase nu pot aduce copilul înapoi; toiagul, care în împrejurările obișnuite ale vieții poate fi de folos, este nefolositor în această situație dureroasă; durerea, oricât de reală ar fi ea, nu va aduce copilul înapoi. Numai Dumnezeu poate învia pe cel mort. Acesta este motivul pentru care Elisei „a închis ușa ... și s-a rugat Domnului”.

În afară de aceasta, profetul se face una cu acela pentru care el se roagă. El „s-a culcat peste copil și și-a pus gura pe gura lui și ochii pe ochii lui și mâinile pe mâinile lui și s-a plecat peste copil”.

Nu vedem noi în această scenă rugăciunea cu ardoare, eficientă a unui om drept? O rugăciune care pe drept exclude tot ce este de la om și eforturile lui – o rugăciune care privește numai la Domnul și se face deplin una cu necazul celui pentru care se face. O astfel de credință este răsplătită – rugăciunea este ascultată, căci noi citim, „carnea copilului s-a încălzit”. Însă aceasta nu a avut loc fără lupta credinței și fără lupta rugăciunii, căci se spune: „Și s-a întors și a umblat prin casă, când încoace, când încolo, și s-a suit și s-a plecat peste el.” Și copilul și-a deschis ochii.

După ce profetul a lăsat să cheme pe sunamită, el spune în liniște sfântă: „Ia-ți fiul!” Și femeia nu exprimă nici o uimire, ci cu mulțumire îi cade la picioare „și s-a plecat până la pământ; și și-a luat fiul și a ieșit”.

Dumnezeu nu trece cu vederea această credință simplă, necondiționată, care se agață de El, chiar dacă moartea a tăiat toate speranțele pământești și a răpit pe copil din raza de acțiune a oricărui ajutor omenesc. Așa se face că între aceia a căror credință este onorată de Dumnezeu și care prin credință au primit o bună mărturie, se poate citi și: „Femeile i-au primit, prin înviere, pe morții lor” (Evrei 11.35).

Ca răspuns la credința acestei femei și la rugăciunea lui Elisei, Dumnezeu Se revelează nu numai ca Unul care dă viața, acolo unde mai înainte nu era viață, ci și ca Dumnezeul care aduce la viață și cheamă înapoi în viață pe cel care era mort. Este de asemenea și privilegiul nostru mare să cunoaștem pe Dumnezeu în felul acesta, revelat în Hristos potrivit cuvintelor Domnului: „EU SUNT ÎNVIEREA ȘI VIAȚA.”